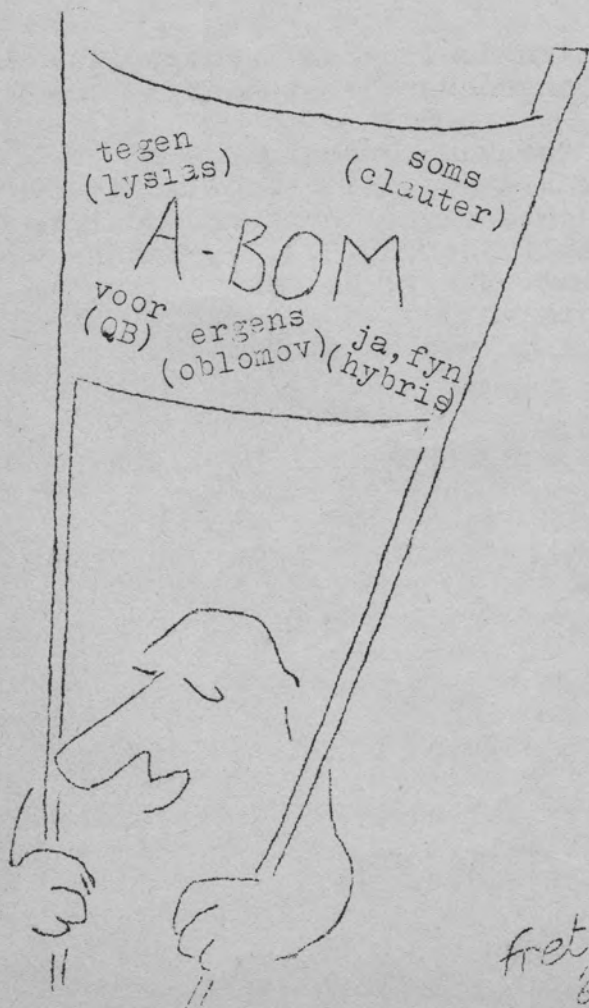

KAAS & BROOD nr. 45 keizersgracht 792
jan/feb 1962 amsterdam C.

olofspoort
en
politiek
(p.4)

fret
'62

A.S.V.A. LEDENRAADSVKIEZINGEN.

De ASVA is voor de meeste van haar leden niet meer dan een schimmige abstractie. Zij besef-
fen dan ook nauwelijks wat er op het spel
staat, wanneer zij hun stem uitbrengen bij
de ledenraadsverkiezingen, als zij dit dan al
doen.

Het lijkt mij daarom nuttig enige voorlichting
te geven over de gang van zaken in de ASVA,
opdat de ASVA-leden op intelligenter wijze dan
voorheen van hun stemrecht gebruik zullen ma-
ken.

De ASVA stelt zich ten doel de maatschappelij-
ke en culturele belangen van de student te be-
hartigen.

Wat is hier tot nu toe van terechtgekomen?
De ASVA verleent haar leden enige faciliteiten,
waarvan de opvallendste zijn: theaterreducties,
subsidie op mensamaaltijden, S.S.G.Z., kamer-
en arbeidsbemiddeling. Zeker, de waarde van
deze dienstenverlening mag niet onderschat
worden, maar het belang van de student gaat
veel verder.

Een voortvarende ASVA
kan beginnen met de hervorming van de N.S.R.,
waarin zij door haar Praeses vertegenwoordigd
is, tot wat deze behoorde te zijn: een actie-
ve organisatie, die het studentenbelang op na-
tionaal niveau o.a. bij de regering behartigt,
kan ijveren voor verbetering van het beurzen-
stelsel,
kan aandringen op maatregelen ter verhoging van
het studierendement,
kan strijden tegen verlaging van de subsidie
op mensamaaltijden,
kan haar pogingen tot verbetering van de huis-
vesting van Universiteit, studenten en eetge-
legenheden sterk uitbreiden,

kan een politiek geïnteresseerde en democratische sfeer in de Amsterdamse en in de gehele Nederlandse studentenwereld bevorderen.

De ASVA-ledenraad, de hoogste macht in de vereniging, is echter in haar huidige samenstelling voor het merendeel niet geïnteresseerd in deze zaken. Deze meerderheid wordt gevormd door de Corpora, zoals uit de zetelverdeling van het afgelopen jaar duidelijk blijkt: ASC/AVSV 20, STA/RIA 7, USA 5, SSRA 1, PC 2, SSO 2, Verenigde Studentenbelangen + B-kernen 13.

Het gevolg van de kwantitatieve overheersing der Corpora is een verstarde, ongeïnteresseerde en incompetent lederead. Dit kan met vele voorbeelden geïllustreerd worden. Ik beperk mij tot een paar treffende staaltjes van fossilisatie. In de praktijk vult het ASVA bestuur zich door coöptatie aan. De Praeses komt altijd uit het ASC voort, de Vice-praeses uit de AVSV, de Ab actis uit de USA, de Quaestor uit "Thomas", de assessoren o.a. uit de Olofspoort. Een fraaie hiërarchie der gezelligheidsverenigingen! De ledenraad heeft nooit van deze gewoonte willen afwijken; waarom zou zij ook, haar samenstelling in aanmerking genomen.

Alleen over onbenulligheden maakt men zich druk: is de Diesviering van de ASVA aan de orde, dan breekt het traditionalistisch gezwamel der Corpora los. Maar bij de behandeling van het beursstelsel voerden alleen drie B-kerners het woord en de twee Olofspoorters in de ledenraad, Rudi Künzel en Jan Siebrand, die dit overigens op een voortreffelijke wijze deden.

Rest mij nog slechts het feit te vermelden, dat de Corpora hun gunstige stemmenresultaat behalen door hun leden onder controle van eerstejaars te dwingen op een voorgeschreven wijze te stemmen.

Een discipline, die ons Olofspoorters onwaardig is! Laat een ieder hieruit op 27 en 28 februari a.s. zijn conclusies trekken.

K.S. Thio

h.t. praeses.

poortinnen stemmen lijst Olofspoort, Olofspoort, Olofspoort

DE OLOFSPOORT EN POLITIEK

Het eerste probleem dat zich voordeed op de ledenvergadering van 22 december 1961 in verband met de beschouwingen over politiek en vereniging, is of Olofspoortvertegenwoordigers zich uit mogen spreken in kwesties van hoofdzakelijk politieke aard en zoja, welk standpunt zij dan moeten innemen. De moeilijkheid is dat deze politieke kwesties vaak van zo'n dringende aard zijn (als bijv. het geval van asielweigering aan twee Algerijnse studenten in Nijmegen) dat er geen tijd is om eerst nog het standpunt van de ledenvergadering af te wachten.

Het tweede probleem, dat op genoemde ledenvergadering ter tafel was gebracht, was of het bestuur van de S.S.Olofspoort zich uit mag spreken in politieke kwesties van principiële aard, door het ondertekenen van verzoekschriften aan de regering e.d., en zoja, welk standpunt zij dan in moet nemen.

Laat ik met het tweede probleem beginnen, daar een oplossing hiervan misschien tevens een oplossing voor het eerste probleem kan bieden. Tijdens de genoemde ledenvergadering is gebleken dat zij niet in staat bleek een bevredigend antwoord te geven op de vraag "Wat is politiek". Blijkbaar was er geen P.S.F.-er in de zaal, dan had er nl. niet zo lang over gepraat behoeven te worden. Een voorlopig bevredigende definitie lijkt mij: "Onder Politiek is te verstaan het nemen van beslissingen van de staat ter beïnvloeding van betrekkingen binnen de staat of van betrekkingen tussen de staten onderling. De Olofspoort mag aan politiek doen, maar nu rijst de vraag hoe zij dit mag en kan doen. Het gaat er dus om op welke wijze de vereniging uiting mag geven van haar standpunt als vereniging.

(vervolg op p.17)

KAAS & BROOD
nr 45 jan/feb 1962
uitgave van de
stud. societeit
olofspoort
keizersgracht 792
amsterdam C

redactie: toya van den bergh
marcel p.m. van den broecke
peter m. timmermans
en niet meer
fred van willigen

illustraties: peter coosen
fret

-----
stencildruk walibij duivendrecht

Ik ben een schildpad.

'Ik ook' zeggen mijn burens als ik ze dat toeroep 'laten we over iets anders praten'. Dan houd ik verder mijn mond maar want waar kun je nu anders over praten. De anderen noemen me 'Smuig' omdat ik altijd ontevreden ben, maar ze weten niet beter. Het is alleen maar dat zij de hele dag in de zon liggen, het zand soms wat met hun poten wegkrabbend. Zo ben ik niet, ik voel me tenminste niet voldaan en tevreden als ik het af en toe probeer, daarom noemen ze me natuurlijk Smuig. Natuurlijk, het is fijn om in het zand te krabben en in de zon te liggen maar waarom eigenlijk? 'Probeer het maar eens dan weet je het. Omdat je een schildpad bent!' zegt mijn buurvrouw bot als ik het haar vraag. En dan draait ze zich om en legt nog wat eieren.

Meestal ligt ze met de rest naar de kleintjes te kijken die in zee spelen. Krijgertje. Tegen de tijd dat ze elkaar te pakken hebben gekregen zijn ze groot geworden en gaan zelf in de zon liggen kijken naar de volgende generatie. Omdat ze het vroeger zelf leuk vonden krijgertje te spelen genieten ze er nu nog van om er naar te kijken. Als ik me dan omdraai en me op de zijkant van mijn schild krab in plaats van in het zand roepen ze 'Smuig moet weer ontevreden zijn, hij heeft vroeger zelf ook krijgertje gespeeld'. Maar ze hebben ongelijk. Ik ben helemaal niet ontevreden, maar krijgertje spelen is net zoiets als naar de rotsen aan het eind van het strand kijken. Je weet dat ze er zijn, je kijkt er eens een dagje naar en dan kijk je weer naar iets anders.

Soms komt er wel eens een jonge schildpad bij me die vraagt hoe je ontevreden moet worden. Hij wil opvallen bij zijn leeftijdsgenoten onder het krijgertje spelen en meestal zeg ik dan zoiets als 'dat is een gave die je van 't ei uit meekrijgt' en dan is hij inderdaad een paar maanden ontevreden. Maar zelf heb ik 't niet van 't ei meegekregen. Als ik er mijn moeder navraag over doe dan zegt ze 'jij bent Smuig; en ik ben je moeder niet'.

Na een zomer nadenken ging ik naar de oudste schildpad van het strand en legde hem mijn probleem voor. Een paar maanden geleden kwam hij met het antwoord 'je bent helemaal geen schildpad, je bent Smuig! Nu begin ik me gelukkig te voelen omdat ik een reden heb om ontevreden te zijn. Kijk die kleine schildpads eens leuk spelen bij het binnenzeetje. Het is gewoon ontroerend als je bedenkt dat je dat vroeger zelf ook gedaan hebt. Want ik ben een schildpad.

7

M v d B.

De winter is een veel vermoeider gaan
maar in een vervolmaakter vorm van leven,
Die bomen daar, zwarte skeletten staan
van top tot teen 'an sich' idee te geven.

Wij wachten op de tram en lijken even
berustend en tevreden hier te staan,
Er is geen leegte meer, de kou vult aan
wat er ontbrak, we staan berijpt te leven.

Het vriest tegen de huizen, op het water.
een late reiziger, en een rijwieler,
dat hier de gracht opgaat, schijnt evenlater
in 't haastig nemen van de bocht te slippen.
koud is de lucht, de vrieslucht, heel steriel
stijgt stil de witte wasem van mijn lippen.

HET HUIS WAAR IK WOONDE.

ik voelde hoe het binnen
deze muren

nog vol was van aan mij
verwante uren

-alleen had men er van
gordijn geruild

-ik heb er eventjes
gehuild-

maar durfde niet goed-
voor de burens.

LUF

8

"Misschien", dacht Kees, "is dit toch niet het einde. Je kunt nooit weten". Maar hij wist het wel, voor altijd. Het deed er niet eens meer toe of hij het verkeerd had aangepakt deze laatste avond, hoewel hij het zich afvroeg. "Die Elsje", glimlachte hij, "verdomd eigenwijs kind". De weinige voorbijgangers keken hem verwonderd na, want nu was hij gaan zingen, hardop. Zoiets doe je niet, zeker niet om half twaalf 's nachts op de Heiligeweg. Het was die avond ook wel een beetje vreemd gelopen. Zeker, Els had hem enthousiast verwelkomd en hem een kleurig beeld gegeven van haar vorderingen, de koffie was vanouds voortreffelijk en Kees had zelfs, in zijn overmoedige en welwillende bui, een bonbon geaccepteerd. Op het een of andere sterk storende station werd Vivaldi gespeeld en de enkele flarden muziek die duidelijk doorkwamen, maakten hem ten overvloede attent op de schoonheid van de mens, de wereld, het leven en alles wat hem vanavond maar in gedachten kwam. Hij had wat lichten uitgedraaid en Els op schoot genomen. Ze was heel gewillig en kuste hem met overgave die hem onazards aandeed. Hij was in een verheven stemming maar liet zich al te gemakkelijk naar lagere regionen verzinken. De bank was te klein, maar hij zei niets: dwong daardoor Els tot een zuchtend: "Zullen we maar op het bed gaan liggen?" "Zie je wel", concludeerde Kees nu, "het was mijn schuld niet! Eigenwijs dier, ik wilde helemaal niet". Waar was dit niet: hij had niet geknikt alleen om haar een plezier te doen. Maar ze was ook niet eerlijk geweest, ze had maar half spel gespeeld. Hij had haar gauw bevredigd - geen wonder na het voorspel op de bank - maar daarna hield ze zich volkomen passief. "Dat was niet mooi van je kindje!" berispte Kees nu, voor het stoplicht staand.

Hij had haar hoofd tussen zijn handen genomen en keek haar diep in de ogen "Waarom kijk je zo lelijk, was het niet goed?" "Jawel", knikte ze stralend. "Wordt je geen tweede keer actief?" vroeg hij daarop hoopvol. "Nee", antwoordde ze bedremmeld. "Waarom

niet?" "Ik ben plotseling zo bedroefd!" pruilde ze. Hij ging helemaal op in haar verdriet. "Kindje, het is onvermijdelijk! Je moet de blijdschap van ogenblikken kunnen grijpen, zonder veel verder te kijken". "Daar gaat het niet om. Ik wilde eigenlijk helemaal niet". zei de verwijtend. "Kom nou!? repliceerde Kees, terecht. "Dat weet je best!" deed ze verontwaardigd. "Natuurlijk", zei Kees grootmoedig, "maar ik heb je gewaarschuwd. Dit was het waar ik bang voor was, toen ik twijfelde of ik nog wel eens langs zou komen. Maar omdat ik niet wilde dat je zou denken dat ik boos was, heb ik toch toegestemd". "Ja, nu begrijp ik ook wel dat het niet zo eenvoudig was als ik dacht: gewoon bij elkaar koffie komen drinken en vrienden zijn zonder erotiek". "Dat kan niet", filosofeerde Kees, "ik ben niet tevreden met alleen naar je kijken, wanneer ik weet dat je nog zoveel meer hebt te bieden. Die herinneringen zijn onuitwisbaar, maar vragen ook steeds om bevestiging". ("Mooie vondst", complimenteerde hij zichzelf) "In ieder geval heb ik ervan geleerd", zei Els, "ik zal toch een beetje voorzichtiger moeten zijn, want ik wil me zelf niet weggooien. 't Zal altijd wel vallen en opstaan blijven, het is zaak niet te veel te vallen". "Anders best een prettige bezigheid", kwam Kees grof. "Inderdaad", glimlachte ze en streek langs zijn heup, "maar opstaan is moeilijk en het doet pijn jezelf te zien liggen". "Dat onze liefde zo moet eindigen" fluisterde Kees weemoedig. "Ik kan wel huilen, hoor je schor ik ben?" Hij kustte haar zacht. "Dan zal ik nu maar gaan en verder wegblijven", probeerde hij nog eens. En nu was hij heel boos, want ze knikte zonder enige reserve. "Ben je boos?" vroeg ze voorzichtig. "Natuurlijk niet", zei hij verwonderd.

"Nee", corrigeerde Kees nu zichzelf, "nee, ik had ongelijk. Ze heeft het spel subliem gespeeld. Ze heeft gewonnen ook. Die Elsje,

eigenwijze meid". Hij begon het thema van Vivaldi's vioolconcert te fluiten. Er was die dag geen sneeuw meer gevallen, maar de weg was nog vies, getuige de vele spetten die zijn schoenen en broekrand ontsierden. Hij keek achterom, stak zijn arm uit en sloeg linksaf. De brug was glad.

"Vallen en opstaan", grinnikte Kees terwijl hij zijn fiets op-raapte, "laat ik eens proberen zonder verdere glijpartijen thuis te komen".

P. M. T.

PARADIJSJE

10 Ze waren nu wel voorbij. Het dreunen van de laatste vrachtauto's was niet meer te horen en zeer ver begon de lucht weer rood te worden. In elk geval ver genoeg. De rook van de brandende gebouwen was hier allang uiteen gewaaid. Hij begon langzaam en krampachtig te bewegen in de modder, dit gaat iets moeilijk als men daar enkele dagen, onder een vuile soldatenjas, in gelegen heeft. Half over de rand van de bomkrater, hij lag tegen de helling, hing het lijk van de vrouw die tevoren, wellicht een bepaalde tijd geleden, door een soldaat verkracht en doodgeschoten was. Hij lag daar toen. Verlamd graaide hij zich ordeloos naar boven tot de wereld reusachtig werd. Met de kin op haar koude buik bleef hij liggen. Wachten tot boven weer boven leek. Niet dat hij toen herkende. Als zelfs een puinhoop niet meer lijkt op de puinhoop die hij was, wordt dat moeilijk. Men moest hele stenen met een lantaarntje zoeken. Tot wat een enorme hoogte moest iemand reiken, die recht op stond. Hij trachtte het zich voor te stellen en zag giganten staan. Hij was vergeten, dat hij het zelf kon. Plotseling zat hij, pijnlijker dan verbijsterd. En werd superieur aan een lijk. Hij kon dit toch maar. Tot alles was hij in staat, hij vloog even later zelfs. Hij kroop, met het achterlijf wat slepend, de krater uit. Hier en daar was er nog genoeg van het plantsoen over om te kruipen.

Hij ging tot aan de weg die de bulldozers hadden geschoven voor de vrachtwagens. De regen had de wielindrukken glad gespoeld. Het zwarte zand was een reep schoon, smakelijk vlees vanonder een verzweerde huid. Hij drukte zich tegen de wal aan de wegkant, schokkend in een poging te braken. Aldus drukte hij zijn mond tegen de aarde en proefde de vochtigheid en kou op zijn tong. Het was bijna geruststellend. Hij legde zich languit neer en sloot de ogen. Drukte zijn vingers in het zand als wortels. Een plant. Rust en roerloos liggen. Waarbij de aarde hem alles zou voeden, zelfs warmte. De anderen, overal stakerig verstijfd, natuurlijk geen doden. Planten. Rillingen, kramp en kou, knapten door zijn lichaam. Hij had opeens een hand vol aarde. Plant, plant. Een wanhopige plant, die mens blijft. Onderdak, was een woord dat zich tenslotte in zijn hoofd vastklemde. Een plantenkas. Hij stikte bijna in een lach. Waerop even niets met zwarte kringen. Maar het woord bleef over. Kreeg gestalte, iets boven het hoofd, dat men bijna aan kon raken en dat stevig was. Stevig. Hij wist aldoor waar het was. Hij had zich alleen voor de gek willen houden. Plant. Verbazend, hij kroop. Hij keek voorzichtig uit zijn ogen, die twee ramen waren (waarbinnen hij woonde). Enorme handen bewogen zich. Dat ging wel lekker zo, daar kon je rustig bij gaan zitten, ze bewogen wel. Hij keek nog even naar buiten of hij de schuilkelder al zag. Nog niet. Nu, ze kwamen er wel. Hij ging met zijn rug naar de ramen zitten. Hij kwam weer bij, languit over een soldaten lichaam gestruikeld. Oog in dood oog met een man, die bijl, waarmee hij de soldaat doodgeslagen had nog in de hand hield. Losjes, zeer elegant. Boven het oog waren alleen nog wat flarden. 'Was maar naar de schuilkelder gegaan brabbelde hij hardop. Hij schrok hevig. Het halve gezicht van de dode man vertrok. De wangen werden bol, weer slap, de mondhoeken gingen omhoog, naar beneden, zelfs de neus. Het was niet echt. Grappig hij kon lijken laten bewegen, De schuilkelder. Maar hij was er zelf ook nog niet. Hij schokte onverschillig over de lijken heen.

Nu ja, hij bereikte de schuilkelder. Misschien had hij zich niet eens bewogen. Hij kan er best heengezweefd zijn. Of zijn lichaam lag nog daar. En zijn ziel in de hemel. Klinkt dat ook niet gezellig? Ik moet toch eerst dood gaan, voor ik het neerschrijf. Waarom zou hij niet op de ene plaats opgelost zijn en op de andere weer vorm hebben aangenomen.

12 Welnu, hij lag voor de opening van de schuilkelder. Ze hadden enkele granaten naar binnen gegooid; bij de hoek van de gang lagen afgebeten brokken beton en flarden metaal, te stinken als een vuile mond. Het was verschrikkelijk. Hij moest naar binnen; onderdak. Binnen. Hierbuiten wist hij alles, daar was hij zelf bij geweest. Er was een onmetelijke zwarte ruimte, binnen en alles wachtte op hem om te gebeuren. Zijn handen waren bange beesten, die hem niet over de drempel wilden trekken. Zijn ogen gilden. Nu deserteerde alles. Hij smakte op zijn rug en gleed weg. Over wagensmeer, dat voelde je. De rotzakken, alles was glad. Hij graaide terug, toch was er nog wat anders. Gleed en graaide, zijn tong uit de mond, alles donderde om hem heen. De aarde buitte zich. Hij gleed er af. Een zee. Wagensmeer. Weer om hoog. De rotzakken.

Hij bewoog zich nog geen millimeter. Het werd buiten donkerder, tot het donker was. Hij werkte zich op zijn knieën en stak een been naar binnen. Grinnkend liet hij de rest er achteraan vallen. Hij hupte door de gang, sloeg met de vlakke handen tegen het beton. Even bleef hij tegen de muur leunen. Om ze wiegend tegen elkaar te wrijven. Jruis tikkerde op de vloer. Verder de gang door, de hoek om. Hij stootte er over de drempel, op zijn knieën. En bleef liggen. Jeel licht stond in de kamer, perste ruggen tegen de wand. Gonzend gas, de muren stonden bol, op barsten. Hij jammerde knielend. Want zoiets ziet men nooit. Op een gedeukte munitiekist, midden in de kamer was een kaars geplakt. In een hoek zat een meisje. Nu, daar moet je bij zijn. Scherven hout spleten tegen de wand, hij schaafde de flarden van

zijn vel, naar die hoek toe. Terwijl het nog even geduurd moest hebben voor hij haar zag. Een ei rommelde weg. Een ei, jawel, een handgranaat zul je bedoelen. Hij zat bij haar. Ze glimlachte en keek naar hem. Hij grabbelde met trillende handen in het stof op de grond. Je was er niet zeker van, een lijk kon ook nog heel wat. Hij legde zijn hand op haar borst. Warm. Met de hand om de borst knikte hij. Ze knikte terug, deed de mond iets open. Verder wist hij het. Alleen hiñnamer de tijd voor. Hij was geen soldaat. Maar hij had dagenlang onder een soldaten jas gelegen. Toch ging hij verder. Hij raakte elk deel van haar lichaam aan, opgetogen. Ze lag naakt voor hem, de benen gespreid. Nog met wat repen van haar kleding in de hand, schuurde hij zich uit zijn kleren. Wel, wel, daar heb je het paradijs. Er ontbrak nog iets aan. Hij lag op haar, de grannat tussen hun buiken. Daar kwam haar warmte. En nog veel meer ook. De detonatie blies zelfs de kaars in stukken.

Nico van Dam.

Zolang ik slaap ben ik de man.
Ik droom de nevels weer conform
jouw lijf tot hemelbed en dan
belijd ik jou, mijn liefste norm.
Zolang ik slaap ben ik de man.

BOM.

De bommemonteur stond neuriënd op. Die middag een geval te D. Jarenlang waren nietsvermoedende treinen erover gereden. Tot vanmiddag zouden ze langzaam moeten rijden. Dan zou hij komen. De omgeving afgezet, het treinverkeer gestremd. Alleen, met een kleine tas gereedschappen zou hij langs de spoorbaan lopen. De uniformpet diep over de ogen. Hij roerde in zijn thee en nuttigde lezend het ontbijt. Een gestencilde instructie over het ontstekingsmechanisme bij zware vliegende bommen. "Henk", zei zijn vrouw, "denk erom dat er vanavond lerarenvergadering is op school. Vraag of Wim wiskundebijles moet hebben. Ik maak me zorgen over hem. Ben je nog voor het eten thuis, schat?" Hij kustte haar en verliet het huis.

14 "Gerard is ziek, je moet het alleen opknappen", zei de majoor. Gerard was de naaste assistent van de demonteur. Bij heel linke klusjes was hij degene die het langst bleef. Zo'n geval waar zelfs de persfotografen niet bij mochten. Dan ging Gerard als laatste uit de kuil en liet hem alleen met de demontage. Dan kom ik morgen alleen in de recensies, dacht de bommemonteur, arme Gerard.

Onverwacht was de zon doorgebroken. Zwijgend liep hij voorop, gevolgd door de graafjongens. Je kon de leeuwerik horen slaan. In de verte verdrong zich een grote menigte, luidsprekerauto's van de politie bewaakten de mierenhoop. Ons vak sterft uit, overwoog de bommemonteur. De vorige oorlog verdwijnt in het verleden. We zijn aan de laatste twintig bommen bezig, schat ik. En na een volgende oorlog zal er wel niet veel meer te doen zijn. Daarin gebruiken ze natuurlijk heel andere kistjes daar moet je je voor omscholen. En dat op mijn leeftijd. Eén van de jongens begon een sigaret te rollen. Dat deed hij altijd. Maar hij stak hem nooit aan. Dat mocht niet. Hij at 'm op. Zenuwen. Voorzichtig

begonnen de jongens te graven, als er iets bloot kwam determi-
neerde hij het.. Zolang die bom er nog lag reden de treinen niet
en kon je veilig op de rails gaan liggen soezen. Het weer was
er wel naar. Hij zette zijn pet wat naar achteren. Toen zag hij
het. Dit was een kritiek dingetje. De naderende fotografen be-
duidde hij weg te gaan. Snel maakten ze nog foto's van hem, als
een generaal midden tussen de graafjongens, die zich het zweet
van het voorhoofd wisten. Jammer voor Gerard. De graafjongens
gingen weg. De kuil was diep genoeg. Hij was alleen. Het was
doodstil in de natuur, alleen de leeuwerik kon je goed horen.

15 Na drie kwartier begonnen de autoriteiten zich ongerust te maken.
De demonteur had geen enkel teken van leven gegeven in de kuil
en de bom was niet ontploft. Het was duidelijk dat er iets mis
was of zou gaan. "Kom jij eens hier!" brulde de majoor naar een
van de graafjongens, "ga jij eens aan de demonteur vragen of
hij assistentie nodig heeft". Toen die jongen zich bevend over
de kuil boog, zag hij zijn chef voorover in het zand liggen.
Terwijl hij hem voorzichtig uit de kuil beurde, zag hij dat zijn
gelaatskleur helemaal paars was. "Een hartverlamming", zei de
dokter, toen ze hem in de ambulance-auto hadden gelegd, "hij is
in het harnas gestorven".

Nu zat er niets anders op dan Gerard van huis te halen. Eerst
hadden de autoriteiten de demontage willen uitstellen, maar de
spoorwegfunctionarissen dreigden, als hun dienstregeling nog ver-
der verstoord zou worden, het treinverkeer nogmaals te hervatten.
bom of geen bom. En ze zagen er klaarblijkelijk vastbesloten
uit. Zodat de koortsige Gerard een uur later over het bedreigde
terrein strompelde. Dan sta ik morgen alleenⁿ de recensies, dacht
hij, en voor het eerst als chef. Wie had dat kunnen denken. Arme
Henk!

Gerard zag direkt dat dit geen gewoon geval was. Het ontstekings-systeem kende hij niet. Eerst dacht hij aan de tachtigjarige oorlog, maar toen hij de vleugeltjes zag, liet hij deze hypothese weer vallen. Plotseling klapte de zijwand van het projectiel open tot Gerard's diepe ontzetting boog zich een knap, blond meisje naar buiten, in bikini. "Een sexbom", zei ze verlegen lachend, "vindt U het een leuke grap?" Gerard herstelde zich; "ja", zei hij; "hij is goed". "De prins van onze carnavalsvereniging heeft hem bedacht. Het is allemaal bedpeld als opening van ons carnaval. Het valt me mee dat U het leuk vond, die meneer daarnet deed geen mond open", zei ze nog.

F.

Patient op het gazon.

16
liedje voor bange kinderen,

Ziek op wieletjes, met beide handen
beklem ik de natuur. Die mij.

en voor Berlijn
de kiezen op elkaar

Niets te snuiven - stijve verlaande
armen - dan regennatte beddesprei.

met de rug tegen de muur
met de kop tegen de muur

Hoe mooi zijn wij.

bom

Duiven donderjagen in de homen.
De zuster zal komen.

D.

cement is ook maar vochtig
zand
betonnen soldaat geef me je mooie
hand
D

(vervolg van p.4)

Behalve de gedachte dat het bestuur van de vereniging dit standpunt zou moeten bepalen is er op de genoemde ledenvergadering ook de suggestie gedaan dit standpunt niet door het ^{bestuur} te laten bepalen, maar door een ander, speciaal daarvoor gekozen lichaam. Dit laatste is ook mijn standpunt en ik zou er nog wat verder op door willen gaan. Stel dat het bestuur zich bereid verklaart om in urgente politieke kwesties een uitspraak te zullen doen, die dan als de uitspraak van de vereniging zou gelden. Om twee redenen lijkt mij dit niet juist.

In de eerste plaats is het bestuur niet gekozen om politieke uitspraken te doen, maar om de verenigingsbelangen zowel binnen de vereniging als naar buiten te behartigen. Haar taak ligt dus op organisatorisch terrein en op het terrein van vertegenwoordiging van de vereniging naar buiten, zonder daarbij gebonden te zijn aan bepaalde overtuigingen.

In de tweede plaats is het zeer de vraag of het bestuur, door haar samenstelling die gericht is op de hierboven genoemde taakvervulling, wel steeds de politieke mening van de vereniging zou vertegenwoordigen.

Gezien deze twee bezwaren lijkt het mij zeer wenselijk het nemen van beslissingen op politiek terrein over te laten aan een daarvoor in het leven te roepen lichaam dat door de ledenvergadering eens per jaar gekozen zou kunnen worden, zo dat de politieke gezindheid van de leden van de vereniging zo nauwkeurig mogelijk weerspiegeld wordt. Nu rijst natuurlijk de vraag uit welke mensen dit lichaam (laten we het voorlopig "politieke commissie" noemen) zou moeten worden samengesteld. Ook deze vraag lijkt me te beantwoorden.

Vaak worden kennismakers op het belang van de disputen gewezen: "De vereniging drijft op de

disputen." Waarschijnlijk stelt men zich hierbij een-houtvlot voor, samengesteld uit de meest grillige stukken wrakhout, waarop het bestuur zetelt dat zich met veel moeite in evenwicht poogt te houden zonder nat te worden. De meeste leden van de S.S.Olofspoort zijn lid van een dispuut. Nu zou men het aantal leden van de politieke commissie zo kunnen bepalen dat de disputen er evenredig in zijn vertegenwoordigd. Kortom het grootste aantal zetels komt toe aan het dispuut dat de meeste leden telt. Het zou dan zo moeten zijn dat ook het kleinste dispuut tenminste één zetel in de politieke commissie krijgt.

Tot zover hebben we een kans dat de politieke mening van de leden die tot een dispuut behoren een redelijke kans hebben naar voren te komen in de politieke commissie. Er blijft dan nog over de groep leden die geen lid zijn van een dispuut. Deze mensen zouden gezamenlijk uit hun midden het aantal mensen moeten kiezen dat in aanmerking komt deze groep te vertegenwoordigen in de politieke commissie. Naar mijn mening zouden op de wijze de meningen van alle leden der S.S.Olofspoort zo goed mogelijk vertegenwoordigd zijn.

Nu blijft het de vraag of deze politieke commissie tot taak moet hebben de mening van de S.S.Olofspoort in politieke kwesties van principiële aard te bepalen, met als gevolg dat deze commissie hierdoor ook het standpunt bepaalt van de Olofspoortvertegenwoordigers in de ASVA-ledenraad.

Een andere mogelijkheid is dat deze commissie slechts advies uitbrengt aan het bestuur van de vereniging en aan de Olofspoortvertegenwoordigers, en beide lichamen de vrijheid laat dit advies naast zich neer te leggen. Als dit geval zich voordoet en de ledenvergadering zou het hier niet mee eens zijn, dan kan zij in dat ge-

val het bestuur of de Olofspoortvertegenwoordigers haar vertrouwen kunnen opzeggen; m.a.w. zij kan deze mensen dan dwingen af te treden.

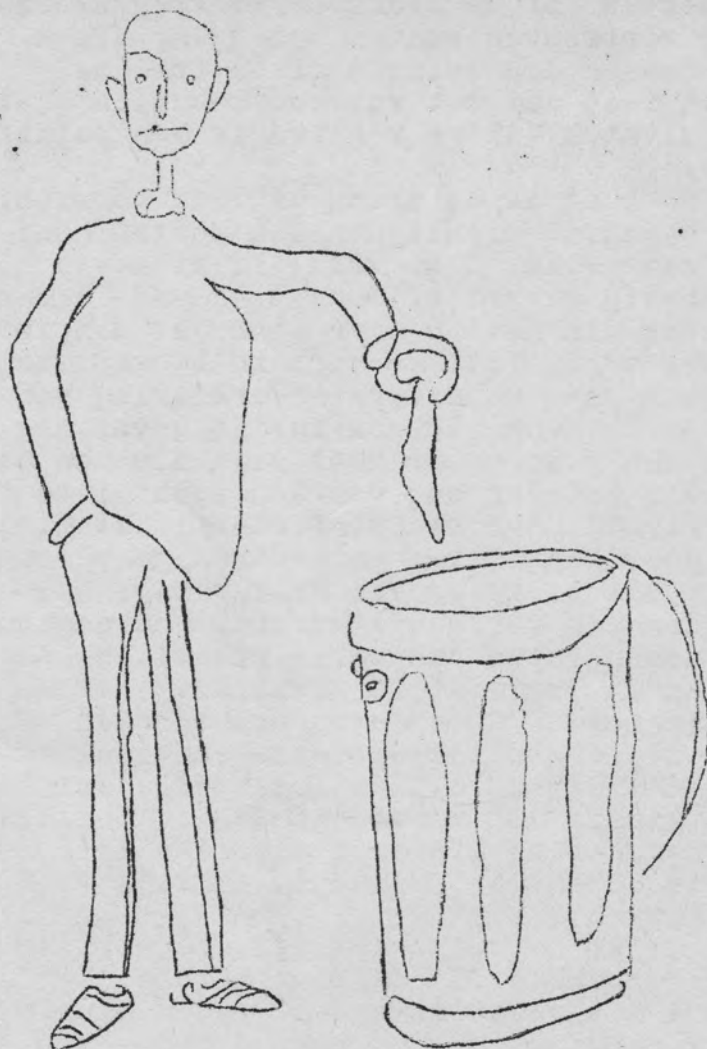
Gezien het feit dat het vaak om kwesties gaat die geen uitstel dulden verkies ik een politieke commissie.

een volgend punt is de vraag of deze commissie zich aan bepaalde richtlijnen zou moeten houden, en zoja, aan welke. Deze vraag lijkt me nu eigenlijk overbodig geworden. Op de genoemde ledenvergadering was men het er over eens dat men in deze kwesties van politieke aard in ieder geval uit kon gaan van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Ik zou in dit geval nog wat verder willen gaan en er voor zijn als men ook uit kon gaan van het Verdrag van Rome, dat iets nauwkeuriger richtlijnen biedt. Verder lijkt mij het feit dat deze commissie een evenredige vertegenwoordiging van de leden van de vereniging zou moeten inhouden een voldoende garantie om aan haar over te kunnen laten van welke richtlijn zij denkt uit te gaan in incidentele gevallen.

Dan zijn er nog twee aspecten onbesproken gebleven. Het lijkt mij wenselijk dat deze commissie verantwoording schuldig is aan de ledenvergadering, en, als de commissie dit wenst, steeds de mening van de ledenvergadering afwacht, alvorens zelf een beslissing te nemen. Dit geldt natuurlijk voor de niet zo dringende zaken.

Tenslotte lijkt het mij redelijk, wenselijk en eig- ook vanzelfsprekend dat deze commissie zich alleen bezig houdt met kwesties van algemeen menselijke aard, hetgeen naar ik meen ook de bedoeling van de vice-praeses was. Anders bestaat het risico dat de S.S.Olofspoort te veel in politiek zou vervallen, hetgeen voor sommige leden een reden zou kunnen worden verder voor het lidmaatschap van de vereniging te bedanken; en dan zou de S.S.Olofspoort haar bestaansrecht als A-kern verloren hebben.

Coen Tasman.

P.C.

MAAK ER GEEN ASVATVERKIEZINGEN VAN

de stembussen staan niet meer op de
sociëteiten, alleen op mensa's, instituten
etc.

wie op 27 en 28 februari niet op lijst
Olofspoort stemt, brengt het einde der
wereld op onverantwoordlijke wijze naderbij.